

Krig og fred og kjærlighet og sånn

//

//]]]]> //]]>

Volum 54/4-5 av et av verdens ledende tidsskrifter om Antikkens filosofi, [Phronesis](#), er nå ute for salg (les: kan kopieres på UB eller lastes fra nettet). Innholdsfortegnelsen er omtrent så mangfoldig som de blir, gitt den nevnte begrensningen.

Av Hallvard Fossheim

- Diotima's Eudaimonism: Intrinsic Value and Rational Motivation in Plato's *Symposium* (av Ralph Wedgwood, Merton College, Oxford)
- A Synchronic Justification for Aristotle's Commitment to Prime Matter (av Margaret Scharle, Reed College, Oregon)
- Delimiting Aristotle's Conception of *Stasis* in the *Politics* (av Steven C. Skultety, University of Mississippi)

- The Stoic Ontology of Geometrical Limits (av Anna Eunyoung Ju, Seoul National University)
- Musical Theory and Philosophy: The Case of Arcestratus (av Andrew Barker, University of Birmingham)
- Pluss anmeldelser av om lag et snes bøker om nyplatonisme.

Phronesis byr stort sett på forholdsvis tekniske tekster, men for den interesserte vil innsatsen ofte ha det med å betale seg. For eksempel: *Stasis* er ikke lenger hva det var. Med utgangspunkt i Aristoteles har man gjerne snakket rimelig løselig om *stasis* som enhver form for konflikt. Dette passet bra med et etablert syn på den antikke bystaten (og på Aristoteles' analyse av den i *Politikken*) som noe som var ensrettet i både ideal og praksis. *Stasis* blir da gjerne sekkebetegnelsen på enhver form for trøbbel i så måte, fra juridisk nevehytting til revolusjonært blodbad i gatene.

Artikkelen "Delimiting Aristotle's Conception of *Stasis* in the *Politics*" byr på en grundig analyse av Aristoteles' bruk av termen og av andres analyser av denne bruken igjen. Resultatet er kanskje nedslående for dem som liker å snakke om *stasis* hver gang noen hever røsten. Skultety argumenterer for at Aristoteles er rimelig nøye med å begrense bruken av begrepet til borgerkrigsliknende tilstander. Dette utelukker for eksempel konflikter i rettssystemet. Videre finner han at årsaksanalysen begrenser *stasis* til situasjoner der opponentene anser seg selv som forfordelt på bakgrunn bl.a. både av (1) en lenger prosess med alskens mulige motiver og (2) en endelig dråpe som angår gods eller ære, og at hele Aristoteles' presentasjon er "a carefully orchestrated critique of Plato's theory of political history in the *Republic*" (s 362). Som Quentin Skinner har påpekt, har vi ikke så mange kilder å gå på når vi prøver å rekonstruere denne periodens intellektuelle debatter, så dette siste er også for så vidt godt nytt.

Til sammen bidrar denne artikkelen til å åpne for ferske blikk på hvordan Aristoteles—som stadig brukes på så mange vis i politisk teori—så på alle de former for konflikt og politisk misnøye som *ikke* er *stasis*. Avgrensningen av ett fenomen åpner for ny forståelse av en rekke andre.

Et lite eksempel til: Ralph Wedgwood tar oss med på enda en rundtur i den berømte Diotima-passasjen av Platons *Symposion*. Blant funnene denne gangen er ikke minst en påfallende sammensveising av det "edle" eller "gjeve", *to kalon*, og det gode, *to agathon*, i teksten. Dette er interessant ikke minst fordi det lar oss ane mer om hvordan *erôs* som kraft virker motiverende på mennesker ifølge denne teksten. *Erôs* er ikke ensbetydende med begjær uansett hva vi har lyst på, men angår det som motiverer oss i den grad ønsket på et eller annet vis er (potensielt) rasjonelt. Her er det å forstå som ønsker og lyster som angår ting som er både aktør-nøytrale (de er verd å verdsettes av alle) og ikke-instrumentelle (man vil ikke ha dem ganske enkelt for noe annet sin skyld). Dette bidrar til å utdype at *erôs* leveres med siktet stilt inn mot *eudaimonia* (ofte oversatt med "lykke").

